Themelet e lëvizjes së Sahvatëve

NJË PUNIM I SHKURTËR NGA

SHEJH ALI EL-HUDEJR

Përkthyer nga eseja e tij

أصول الصحوة الجديدة

Themelet e lëvizjes së Sahvatëve

Një ese e shkurtër

nga

Shejh Ali el-Hudejr

(فك الله أسره وثبته)

Përkthyer nga eseja e tij:

أصول الصحوة الجديدة

بسم الله الحمد لله والصالة والسالم
على رسول الله وعلى آله وأصحابه
أجمعين

Të gjitha lavdërimet i takojnë All-llahut. Paqja dhe bekimet e All-llahut qofshin mbi të Dërguarin e Tij, familjen e tij, shokët e tij dhe pasuesit e tij.

Sa i përket asaj që vijon: Në të vërtetë “nëna” (koka) e Sahvatëve në këto kohëra të fundit ka filluar të jetojë një periudhë të vështirë. Është e domosdoshme që ne të kuptojmë se këto ngjarje që i kanë zënë Sahvatët në stuhi dhe që kërcënojnë ta ndajnë nuk janë akte individuale, po ashtu ato nuk janë nga sfera e rrëshqitjeve ose e një pengu të kalorësit (gabime të rralla nga dikush që nuk është mësuar ose dihet të gabojë). Përkundrazi, në të vërtetë është një këndvështrim që mbart themelet e tij kryesore dhe pikat fokale të cilat na vijnë herë pas here. Pra, pasi Sahvatët ekzistuan në mënyrë të vendosur dhe të fortë, tanimë prej tyre janë ndarë në dy pikëpamje, dhe nuk ka lëvizje ose fuqi përveç nga All-llahu i Lartësuar.

Asranijunët (modernistët): Ky është grupi i parë që u nda dhe ata janë sekularistë me veshje islamike. Më parë kam shkruar një ese që shpjegon bazat dhe nivelet e tyre.

Lëvizja e të mposhturve: Kjo lëvizje që është shkëputur nga “nëna” Sahvat, është ende në fillimet e saj. Kohë pas kohe, ajo del me baza ‘që janë të përshtatshme për moshën dhe situatën aktuale’, më pas ajo është e veshur me rrobat e Ehli Sunetit dhe Xhematit dhe veshjen e justifikimeve dhe të Ixhtihadit. Mosha e kësaj lëvizje nuk është më e vjetër se afërsisht dy vite.

Ne do të fillojmë me grupin e dytë që është shkëputur nga "nëna" Sahvat, dhe është ajo që quhet: Sahvatët e rinjë, ose: Sahvatët e dytë, ose: Savatët e vakisë (çështjeve aktuale), ose: Korrigjimi i Sahvatëve, ose Sahvatët e moderuar, ose: lëvizja për një Islam të riparuar, ose atë që ata kohët e fundit e kanë quajtur veten: lëvizja e moderuar e kursit të mesëm. Të gjithë këta emra janë sinonim i kësaj lëvizjeje. Ata kanë propozime dhe metoda të ndryshme që janë të reja. Prej tyre:

Themeli i parë në temën e Imanit dhe Kufrit. Në zonën e Imanit ata anojnë nga Irxhaja dhe në zonën e Tekfirit ata anojnë kah Tajahumi (mosmiratimi i tij dhe ndjekja e rrugës së Xhehmijëve në lidhje me të).

Për këtë arsye ata nuk e deklarojnë atë që fyen (qoftë All-llahun e Lartësuar, Pejgamberin ﷺ apo Dinin e Tij) si një kafir derisa ai të besojë atë (të besojë që është e lejuar), e as atë që gjykon me ligje të bëra nga njeriu, deri sa ai të besojë që sundimi me ligjet e bëra nga njeriu (është kufr), as ai që bën aleancë me kufarët derisa të besojë në të. Të gjithë këto terma kthehen në një themel dhe ajo është Irxhaja. Dhe nga bazat e tyre në zonën e Tekfirit janë:

a.) Paralajmërim i pakufizuar dhe i përgjithshëm nga Tekfiri pa sqarime dhe detaje.

b.) Një përgjithësim i plotë i ndryshimit midis folësit dhe asaj që flitet, dhe bërësit dhe asaj që bëhet - gjithmonë dhe në çdo çështje, pavarësisht nëse është në zonën e shirkut të madh ose në çështjet e hapura dhe të dukshme nga ai të cilit i'u ngrit argumenti kundër - edhe pse shkaqet (e tekfirit) u mblodhën dhe faktorët parandalues u hoqën. Për këtë arsye, nuk ka personalitete që ata kryejnë tekfir (mbi ta) përveç atyre të përmendura në Kur'an dhe Sunet (d.m.th.

përmenden në mënyrë të qartë në tekstet hyjnore dhe jo individë të kohërave të tjera që kanë rënë në Kufr).

c.) Braktisja e njohurive dhe të kuptuarit e zonës së tekfirit ndërsa paralajmërojnë (të tjerët) nga mësimi i tij dhe marrja me të kuptuarit të tij - dhe mos mësimi i tij ose shkrimi për të. Kjo, si dhe paralajmërimi nga librat e Imamëve të Davas së Nexhdit duke marrë parasysh studimin e bazave të Teuhidit dhe përsëritjen e librit Kitab et-Teuhid nga Shejhul Islam Muhamed ibn Abdul Vehab, All-llahu e mëshiroftë, sikur të janë të pa nevojshëm - duke braktisur gjithashtu studimin e anuluesve të Islamit dhe duke i konsideruar ato të jetë fitne dhe prodhues tekfiri.

d.) Mungesa e vëmendjes ndaj çështjeve të el-Vala uel-Baras, (miqësis dhe armiqësis për hir të All-llahut) apo mungesa e shqetësimit për mohimin e tagutit - dhe ata përsërisin duke thënë se ne nuk po kryejmë ndonjë adhurim nëse e bëjmë këtë, dhe se All-llahu i Lartësuar nuk do të na pyesë për këtë dhe nuk ka asnjë përfitim nga kjo dituri.

e.) Deklarata të pakufizuara në lidhje me justifikimin për shkak të injorancës dhe shtrirjes në të edhe në injorancën e atyre që refuzojnë dhe rebelohen dhe janë të papërfillshëm (në çështjen e tyre edhe pse dituria ishte gjerësisht e disponueshme për ta). Afera ka arritur në një pikë me disa prej tyre ku ata u japin justifikim atyre injorantëve sikurse është çështja me hebrenjët dhe të krishterët.

f.) Thirrja për falje reciproke dhe paqe në botë dhe përsëritja e vazhdueshme e saj.

g.) Paralajmërim nga tekfiri i tavagitëve të cilët zëvendësuan (Sheriatin me ligje të bëra nga njeriu) dhe hedhja “jashtë” e atyre

që kryejnë tekfir mbi ta dhe deklarimi i armiqësisë ndaj tyre bazuar në këtë themel.

h.) Bërja e disa personaliteteve të veçanta, nga ata politikisht aktivë, në shkallë të lartë - kështu që kushdo që kryen tekfir mbi ta - edhe nëse ata persona kryejnë atë që është shkak për kufrin e dukshëm dhe ngrihen faktorët parandalues - atëherë atë që vepron kështu e cilësojnë si një Tekfiri-Haruri dhe person i cili shkakton fitne dhe jo nga Ehli Suneti.

Dhe në zonën e Xhihadit nga ky grup i ri - Sahvatët - është që e anulon Xhihadin e armatosur dhe është Mukhdhilah (braktisja e atyre që e kryejnë atë) dhe Murxhifah (ata që përmbahen). Ata vendosin faza të paaftësisë përpara Xhihadit të armatosur që në të vërtetë përfundojnë me anulimin e Xhihadit. Ata e zëvendësojnë atë me Xhihadin e fjalës ose rrjeteve sikurse - "interneti" - apo Xhihadin e terbijes - apo marrjen me Xhihadin e çështjeve anësore me të cilat ata kanë korruptuar njerëzit dhe të rinjtë e tyre prej Sahvatëve. Derisa çështja arrin atje ku disa prej tyre janë të mendimit se nuk ka Xhihad sulmues.

Ata sulmojnë Muxhahidinët dhe i akuzojnë ata për nxitim dhe ekstremizëm dhe se nuk kanë njohuri për vakitë (çështjet aktuale) dhe se ata janë vetëm Tekfirijun, Havarixhë dhe reaksionarë. Ata i akuzojnë ata se i kanë sjellë shtrëngime Umetit dhe se nuk kanë bërë Shura me Ulematë - dhe (pretendojnë) se ata nuk kujdesen për dëmet dhe dobitë dhe se ata kanë çuar në humbje punën që është bërë nga daveti dhe e kanë tërhequr Umetin në një konflikt pa përgatitje dhe të qënit në kushte të pabarabarta - si dhe gjëra të tjera shpifjesh dhe shtypje të jashtëzakonshme me të cilat ata kanë shtypur vëllezër.

Dhe nga idetë e tyre të gabuara në këtë fushë është se Umeti nuk është i përgatitur në mënyrë adekuate për Xhihad dhe se nuk është e lejueshme ta tërheqësh Umetin në një betejë për të cilën nuk është gati. Dhe ata e bëjnë përgatitjen (Tekafu) si një kusht të Xhihadit dhe diçka që duhet të paraprihet nga (Terbija). Ata i akuzojnë Muxhahidinët se kanë humbur mundin e Sahvatëve, të tilla si mbyllja e grupeve të ndihmave në Perëndim dhe në qendrat Islame atje.
Si dhe duke akuzuar Muxhahidinët për një sasi të vogël të dijes, të bazuara në njohuri dhe autorizim (të punimeve të shkruara), dhe dominimin që Perëndimi ka mbi internet e kështu me radhë. Ata i dëbojnë Xhihadistët nga qarqet, shtëpitë dhe grupet e tyre dhe ndoshta madje i deklarojnë ata si mëkatarë dhe ata ua mohojnë atyre çdo shpërblim dhe pranim nga ana e Allahut të Lartësuar, si dhe të vdekurit e tyre i konsiderojnë se nuk janë Shuheda - Shehida.

Në zonën e Fikhut ata kanë hapur derën e konçesionit dhe kanë shpikur atë që quhet - në mënyrë të rremë dhe në shpifje - Fikh për t'i bërë gjërat më të lehta. Është zgjedhja e asaj që përputhet me kohën dhe ajo që përmban lehtësi për njerëzit në atë që ata pretendojnë të jenë nga çështjet në të cilat njerëzit e dijes kanë pasur (Ikhtilaf) mendime të ndryshme. Kjo pavarësisht se në çdo çështje që ka (Ikhtilaf) nga njerëzit e dijes, atëherë ajo që është e saktë (në të) duhet të deklarohet bazuar në atë që dëshmojnë tekstet sirkurse (Kur'ani dhe Suneti dhe Ixhmaja) e tregon dhe vërteton.

Këta njerëz e kanë përmbysur këtë me anë të së cilës ata deklarojnë se çështjet janë më të sakta, bazuar në lehtësinë e saj për njerëzit. Me këtë themel të rremë, ata kanë lëshuar vendime ligjore në çështje të tilla si Haxhi, blerja, veshmbathja, ato çështjet që kanë të bëjnë me çështjet e grave sikurse, Hixhabi apo mjekra

për burrat, falja me xhemat mirëpo që bëhet në shtëpi, udhëtimi pa Mahrem, dhe butësi ekstreme në dëgjimin e të kënduarit dhe muzikës me provat se ekziston (Ikhtilaf) midis muzikës më hershme dhe muzikës aktuale. Të udhëtosh për hir të kënaqësisë së grave me një kontratë që duket se është e lejueshme, kur në të vërtetë është një rrugëdalje dinake vetëm për hir të kënaqësisë - prandaj realiteti i saj është që është një martesë (Mutʿah) pa qëllim të mbetet i martuar me të ose të paturit fëmijë me të, e kështu me radhë. Kështu që ata janë bërë njerëz të (epsheve) dëshirave dhe konçesioneve në zonën e Fikhut.
Në fushën e qëndrimit që duhet pasur në lidhje me njerëzit e epshit dhe dëshirave të tyre, është praktika e peshimit apo Muvazanat (balancimit) midis të mirës dhe të keqes.

Në fushën e qëndrimit që duhet marrë në lidhje me sekularistët dhe politikanët e tyre është praktika e dialogut, ndërtimi i "urave" dhe braktisja e zhvillimit të Xhihadit (përpjekjes) kundër tyre. Komandimi dhe ndalimi i tyre (Ihtisab), dhe se kjo praktik e tyre është braktisja e bazave të Selefëve.

Fokusim nga këndi politik në çështje të veçanta për të cilat askush nuk bie dakord në mënyrë që të fitojë kënaqësinë e të gjithëve, ndërsa (në të njëjtën kohë) duke neglizhuar çështjet me rëndësi të tilla si: Teuhidi, baza e El-Vlaʾ ve El-Barasʾ, çështjet e mosbesimit (kufrit) në Ṭagut dhe çështjet që lidhen me Xhihadin dhe Muxhahidinët me pretekstin e ndalimit nga (e keqja) dhe thirrjes në të mirë.

Përdorimi i stilit të parlamenteve ose aleanca me sekularistët ose politikanët, ose njerëzit e kultivimit ose ndjekjeve intelektuale dhe duke e perceptuar dhe marrë atë si një rrugë për krijimin e Shtetit Islam.

Lavdërimi i aspektit të Maslaha-s (analiza islame e peshimit midis dëmeve dhe dobive para fillimit të një veprimi të veçantë) dhe politikës sheriatike - në mendjet e tyre - edhe nëse kjo shkon në kundërshtim me legjislacionin. Në të vërtetë, shumica e mënyrave të tyre për të dhënë dëshmi në mbështetje të pozicioneve të tyre bëhet përmes Maslah-s (dobisë).

Për këtë arsye ata kritikuan shkatërrimin e statujave të Budës të bëra nga Emirati Islamik i Afghanistanit [1] - me pretekstin se Maslaha-ja kërkon që të vonohet kjo dhe të mos nxitohen për t'i shkatërruar ato.

Pastaj pas kësaj, ata vazhdojnë të shpikin dëmet e supozuara - madje edhe me dijeninë se përfitimet më të mëdha dhe më të fuqishme janë forcimi i Teuhidit dhe shkatërrimi i Shirkut. Ata kundërshtojnë veprimet e Muxhahidinëve në emër të dobisë dhe bëjnë kompromis në çështjet e Akidës dhe bazave të Islamit nën petkun e Maslaha-s.

Ata shfrytëzojnë dredhit politike në emër të përfitimeve dhe politikave Sheriatike. Ata thonë disa fjalë të veçanta të cilat janë në kundërshtim me fjalët e shpallura, në emër të politikës së Maslahas dhe Sheriatit.
Ata kanë braktisur dhënien e sqarimit të së vërtetës dhe mohimin e gabimit dhe këtë e veprojnë nën emër të Maslahas së bashkimit - siç pretendojnë ata - dhe ata kanë braktisur mësimin nga gabimet që ata kanë pranuar në mënyrë të fshehtë se me të vërtetë ata ishin në humbje, të gjitha këto për hirë të Maslahas së bashkimit apo unitetit - edhe pse mashtrimi nga ky (gabim) mbetet dhe vazhdon të përhapet dhe njerëzit e së kotës vazhdojnë ta përdorin atë.

1 Bëhet fjalë për Emiratin Islamik që komandohej nga Mullah Umeri në vitet 2000, dhe jo për Talibanët 2.0 të kësaj kohe.

Pastaj ata shpikën çështjen e bashkëjetesës me Amerikanët, bashkëjetesë me ta në një tokë të përbashkët dhe ranë dakord mbi parimet themelore së bashku me heqjen e dhunës dhe terrorizmit dhe bashkëpunimin mbi këtë. Ata e kanë shpikur këtë parim në një kohë në të cilën thirrjet për dialog dhe bashkëjetesë me Perëndimin - në veçanti me Amerikanët janë rritur - duke kërkuar t'i lehtësojnë ngjarjet aktuale.

Kjo përveç letrës dërguar disa politikanëve për t'i kënaqur ata. Ata kanë premtuar ta shpërndajnë dhe përhapin këtë parim, si dhe ta shkruajnë atë.

Kur u shfaqën përgënjeshtrimet për çështjen e bashkëjetesës, ata u kthyen dhe fshehën (çështjet) në mënyrë që të anulonin zonën e përgënjeshtrimeve. Duke e konsideruar këtë si diçka që e përçan Xhematin dhe ndanë radhët dhe se është shkak i ndarjes dhe humbjes.

Ata vepruan kështu, ndërsa harruan rrugën e Selefëve në përgënjeshtrimet që sqarojnë të vërtetën dhe largojnë gënjeshtrën - edhe pse në të kaluarën ata vetë kundërshtuan shumë verdikte të famshme ligjore si dhe dijetarë dhe kurrë nuk e shikuan çështjen e përgënjeshtrimeve si diçka që përçan Xhematin dhe ndanë radhët!

Lexues të dashur bazuar në këtë, unë do t'ju përmend disa shembuj të përgënjeshtrimeve të Selefëve që kishin për qëllim të vetëm sqarimin e së vërtetës dhe kundërshtimin e gënjeshtrës:

· Kitab es-Sijar i al-Avzait dhe kjo është përgënjeshtrim që i bëhet Sijarit të Ebu Hanifes, si dhe Kitab er-Rad ale Sijar el-Avzai nga Ebu Jusufi si dhe libri Kitab er-Rad ale Muhamed Ibn el-Hasan esh-Shafij.

· Librat me titull: Er-Rad ale el-Xhehmije: Imam Ahmad, ed-Darimi, Abu Davudi në Sunenin e tij, Ibn Maxheh në Sunenin e tij, El-Rad ale Bishr el-Marsisi i Ed-Darimit.

· El-Musanef nga Ibn Ebi Shejbeh në kapitullin e përgënjeshtrimit kundër Ebu Hanifes, dhe kapitullin në Es-Suneh nga AbdAllah Ibn Ahmed (Ibn Hanbel) i cili përmban titullin: Er-Rad ale Ebi Hanife.

· Letra e Es-Sajazit për njerëzit e Zabid në kundërshtim me atë që i mohoi shkronjat dhe zërin (si pjesë e fjalimit të All-llahut të Lartësuar).

· Eseja e Ibn el-Kudames el-Makdisit në përgënjeshtrim kundër Ibn Akal el-Hanbeli.

· Refuzimet e El-Bejhakiut kundër atyre që e përgënjeshtruan Esh-Shafiun siç është libri: Bejan Khate ma en-Akhte ale esh-Shafi dhe libri: El-Intikad ale esh-Shafi.

· Refuzimet e Ebu Jala-s siç janë libri: Kitab er-Rad ale Ibn al-Liban esh-Shafi dhe libri: Er-Rad ale el-Karamijeh dhe libri: Er-Rad ale es-Selimijeh.

· Përgënjeshtrimet e Ibn Tejmijes siç janë: Er-Rad ale el-Akhnai, dhe libri: Er-Rad ale el-Bakri, Kaideh fi er-Rad ale el-Gazali fi et-Tevekul.

· Libri Es-Sarim el-Munki fi el-Rad ale es-Subki i Muhamed Ibn Ahmad Ibn Abd el-Hadi.

· Librat e Ibn el-Kajimit në përgënjeshtrime.

· Libri: Er-Rad el-Vafir ale man Zama biana ma en-Sama Ibn Tejmije Shejhul Islam Kafir nga Ibn Nasir ed-Din el-Dimashki.

· Refuzimet e Shejh Muhamed Ibn AbdulVehabit të tilla si: Kitab el-Teuhid el-Mustafid në përgënjeshtrim të vëllait të tij Sulejmanit, dhe një ese në përgënjeshtrim kundër Rafidive.

· Refuzimet e Abdul-Laṭif ibn Abd er-Rrahman të tilla si: Menhexh et-Tasis fi Kashf esh-Shubuhat Davud Ibn Xhurxhisand. Libri: El-Ithaf fi Rad ale es-Sahef dhe libri: Daleil Er-Rusukh fi Rad ale el-Manfukh dhe libri el-Barahin el-Islamije fi Rad esh-Shibah el-Farisijeh.

· Libri Intsar li Hizb All-llah el-Muvahidin va el-Rad ale el-Muxhedilan el-Mushrikin nga Ebu Butain.

· Libri Tanbih en-Nabih ue-al-Ghabi fi el-Rad alel-Madarisi va es-Sindi vael-Halabi nga Ahmed Ibn Isa.

· Refuzimet e Ibn Saman si: El-Asinat el-Ḥidad fi el-Rad ale el-Alevi Ḥadad dhe Es-Savaik el-Mursalah esh-Shihabijeh ale esh-Shibh el-Dahijah esh-Shamijeh dhe Mad-Salaid man Kashf esh-Shubuhat vad va en-Haraf ue Duijah bi el-Jemani esh-Sharaf dhe El-Bejan el-Mubd li Shaneit el-Kavl el-Maxhid.

· Libri: Gajet el-Ameni fi el-Rad ale en-Nabahani nga Mahmud el-Alushi.

· Libri: Nakd el-Mabeni fi Fatva el-Jemani dhe Tahkik el-Maram fi ma Jatalk bi el-Makam nga Shejh Sulejman Ibn Hamad.

· Abd er-Rrahman el-Muallami në librin e tij: Et-Tankil bi ma fi Tanib al- Kavathari min el-Abail.

· Shejh AbdAllah ibn Humejd në librin e tij: Er-Rad ale ibn Mahmud.

· Librat e Shejh Ḥamud et-Tuvaixhir dhe prej tyre: Er-Rad el-Kavi ale er-Rafi ue el-Maxhul ue el ibn Alavi ue Bejan Akhtaihom fi el-Mavlid en-Nabavi, Es-Siraxh al-Vahaxh fi el-Rad ale esh-Shibli fi el-Isra va el-Miraxh, dhe libri i tij: Në përgënjeshtrimin që i bën Astronomëve me titull: Es-Savaik esh-Shadidah ale Atbat el-Hajat el-Xhadidah.

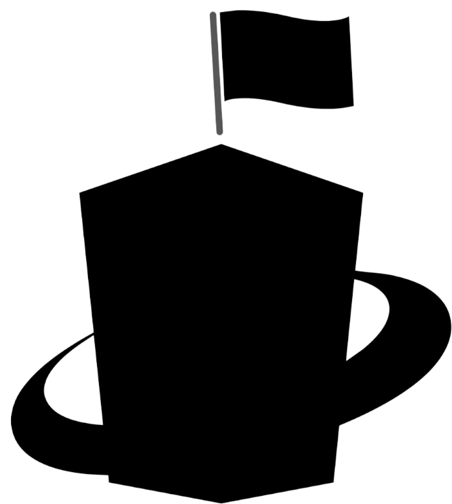
Grupi i dytë që është ndarë nga "nëna" Sahvat:

Këta janë ekstremistët dhe quhen Modernistë. Propozimet e këtij grupi janë si ato të laikëve me çështje që lidhen me gratë, ekonomin, politikën, paranë dhe pasurinë, artin dhe aktrimin. Ata janë Murxhi në zonën e Imanit dhe Xhehmi në zonën e Tekfirit - së bashku me Rikah (i ndezur; hollësi, dobësi) në Din dhe ata janë sekularistë kur bëhet fjalë për politikën dhe qeverisjen.

Shënim: ka disa ndër njerëzit e Sahvatëve që pajtohen me lëvizjen disfatiste në një ose dy baza të tyre. Në këtë rast, ai nuk është nga ata, e as që do të konsiderohet në radhët e tyre. Sidoqoftë, me këtë frikësohemi se ai do të devijojë drejt rrugës së tyre nëse nuk e kap veten. Lidhur me këtë, duhet thënë: Ai ka gabuar vetëm në këtë çështje (dhe në pjesën tjetër) mbetet në atë që ka qenë dhe All-llahu i Lartësuar e di më së miri.

Përveç dy grupeve të mëparshme Sahavatësh - dhe All-llahut të Lartësuar i përkasin të gjitha lavdërimet - ka qëndruar në bazat e Ehli Sunetit në Iman, Teuhid, Tekfir, Xhihad, politikë, qëndrimin e saj ndaj Kufarëve dhe Laicistëtve - së bashku me inovatorët e

gabuar dhe gjithashtu - në refuzimin e bashkëjetesës (me Kufarët) dhe propozimet e sekularistëve dhe çështje të tjera. Ata janë shumica e Sahvatëve sot - dhe All-llahut të Lartësuar i përkasin të gjitha lavdërimet - dhe askush nuk ka devijuar prej tij përveç atij grupi të vogël që solli përçarjen dhe ndarjen. Ne e lusim All-llahun e Lartësuar të na udhëzojë neve dhe ata dhe t'i kthejë tek e vërteta dhe t'i largojë Muslimanët nga përçarja dhe ndarja, urrejtja, armiqësia dhe kundërshtimi ndaj Sheriatit. Lusim Allahun e Lartësuar të dërgojë paqe dhe bekime mbi Pejgamberin tonë dhe shokët e tij.

Bejtul'Muhaxhirin